

wilma

Wilma Geldof is een Haarlemse schrijver, voor jeugd en volwassenen, en schrijfdocent bij onder meer Hart. Vorig jaar verscheen haar historische roman over een overtuigd NSB-kind, *Elke Dag Een Druppel Gif*.

IN HET PARADIJS India, Karnataka, Hampi

"*You want boat?*" vroeg de jongen. "*Talk to my boss!*"

Dat deden we. "Vijfhonderd roepies", zei de baas waarop mijn vriend automatisch vrolijk verontwaardigd "Driehonderd!" riep, en we uitkwamen op vierhonderd – iedereen blij. De jongen wees naar de platte, ronde, rieten schotel, die veel weg had van een chapatibroodje. "*You! Come!*" zei hij en stak een hand uit. "*Welcome on great boat. My happy loveboat.*" Hij lachen en wij ook. Het wiebelende bootje paste ons net.

Gigantische rotsen glansden goud in de zon, daartussen groeide een enkele palmboom. Ooit moesten hier reuzen met rotsblokken hebben geknikkerd. In de verte, aan de andere kant van het wijde water; slingerde een wit pad een heuvel op naar de tempel die we wilden bezoeken. Goeie tip van de ouwe hippie in ons *guesthouse*. De zon kroop langs een strakblauwe hemel omhoog. De peddel klotste zachtjes in het water; vogels tsjilpten en daar doorheen zong de stilte. Behalve de waterrimpels rond het bootje was de rivier glad als een spiegel. Ik genoot. Mijn vriend ook. Ik zag het aan de ontspannen glimlach die niet van zijn gezicht wilde wijken. Ik maakte een foto van de perfect in het water spiegelende rotsen, de afbeelding kon je evengoed omgedraaid bekijken.

Moeiteloos peddelde de jongen door het water. "Hoe oud zou hij zijn?" vroeg mijn vriend. Ik keek naar de magere armen die uit het versleten valse T-shirt staken. "Twaalf, dertien," antwoordde ik. "Hooguit." De jongen merkte dat we het over hem hadden; grote, donkere ogen keken me vragend aan. "*No school?*" vroeg ik. "No."

Met een vinger maakte hij een gebaar langs zijn hals. "*Father die.*" Wanneer, wilde ik weten. Twee jaar geleden. Een ongeluk. "*Me work now. For my family.*" Elke dag. Dertien was-ie en hij heette Krishna. Hij woonde met zijn moeder, oma en een aantal broertjes en zusjes. Ik voelde dat de glimlach op mijn gezicht was verflauwd. Hoeveel roepies zou hij krijgen? Een schijntje, dacht ik en graaide in mijn tas. Toen we de overkant hadden bereikt, gaf ik Krishna tweehonderd roepies en maakte een foto van hem. Zijn lach was prachtig.

"Ach, ach, ach. *No money, no father, no school*", zei de ouwe hippie in het *guesthouse* schouderophalend. "Zo'n verhaal vertellen ze allemaal. Medelijden opwekken zodat je extra geld geeft. Trap je toch niet in?"

Ik keek naar de harde blik van de zakenman in het hippiehoofd en zweeg. "Mooie foto", zei hij toen. "Nou ja, die is het geld wel waard."

